

Omule, lasă-Mă măcar o dată să te iubesc așa cum Mă iubești tu!

Scrisoare de la Mântuitorul pentru omul contemporan

Omule, lasă-Mă măcar o dată să te iubesc așa cum Mă iubești tu! Între pământ și cer să așez crucea pătimirii Mele, să-Mi întorc privirea spre ea și să fiu nepăsător față de tine.

Să privesc impasibil durerile, lacrimile, inima-ți zdrobită.

Să Mă fac că nu-Mi pasă, că nu te cunosc; nu-ți ascult glasul, nu-ți înțeleg suferința.

Mi-e milă de tine, omule, și în toată această neputință a ta nu mi-a vreau să Mă văd pe Mine, Cel pe Care tu L-ai răstignit.

Și nu te-ai mulțumit cu asta, ci neîncetat îmi dai să beau oțet și

fiere, Mă dezbraci de haina iubirii Mele, Mă încununezi cu spinii patimilor tale, Mă lovești, Mă batjocorești, Mă alungi de la tine atunci când Eu Mă apropii de buzele tale în Sfântul Potir.

Așa ar arăta o scrisoare pe care Domnul Hristos nu ar trimite-o niciodată, deși ar fi perfect justificată într-o lume în care a m început să fim tot mai mult creștini cu numele. Și dacă n-ar apărea nicidecum în formula în care a fost prezentată aici este tocmai datorită marii iubiri pe care Dumnezeu o poartă făpturii.

Șitotuși... această dragoste desăvârșită („căci așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” - Ioan 3, 16) mi-a dat de gândit asupra falsei iubiri cu care noi oamenii răspundem lui Hristos.

Astăzi, tot mai mult, iubirea pe care o dăm lui Dumnezeu începe să se identifice cu „iubirea” lui Iuda („Căci îndată venind Iuda la Iisus a zis: Bucură-Te, Învățătorule. Și L-a sărutat.” – Matei 26, 49).

Tema sărutului lui Iuda este antimodelul iubirii pe care Dumnezeu o revărsă asupra omului.

Cu toate acestea, sărutul lui Iuda este, în prezent, o evidență în rândul creștinilor care Îl mărturisim cu buzele, dar suntem departe de inimile noastre.

Ne întrebăm: Are nevoie Dumnezeu de iubirea noastră?

El, Care este izvorul dragostei, El Care este iubire (I Ioan 4, 8)?

De ce ar avea nevoie de o iubire scăzută, imperfectă, deseori mincinoasă ca a noastră?

Da. Dumnezeu vrea să-I arătăm iubirea, atât cât suntem noi ca pabili, să răspundem iubirii Lui.

Iată ce spune profetul Osea în Vechiul Testament, făcându-se glas al Domnului: „Ce să-ți fac ție Israele, fiindcă dragostea ta se risipește ca norii de dimineață, ca roua ce se ia de timpuriu?” (Osea 6, 4)

Sau care este sensul întrebării pe care Iisus o adresează Apostolului Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu pe Mine?” (Ioan 21, 15-16)

Căci nimeni nu poate să-L mărturisească pe Domnul dacă nu are o iubire fierbinte, dacă nu simte concret dorul după Dumnezeu, dacă nu are prezența permanentă a lui Dumnezeu în el – acea „prezență continuă”, cum o numește părintele Arsenie Papacioc.

Da. Dumnezeu dorește să-I răspundem cu iubire, întrucât pentru asta S-a întrupat. Asta a fost marea Lui lecție. A fost singurul Învățător al iubirii adevărate.

A venit iubind lumea și a plecat lăsând cea mai frumoasă mărturie a dragostei: „Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-a m iubit și Eu pe voi, rămâneți întru iubirea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui. Acestea vi le-am spus ca bucuria Mea să fie cu voi și bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca mea: să vă iubiți unul pe altul precum v-a m iubit Eu.” (Ioan 15, 9-12)

Aș spune, în final, că aceasta este, de fapt, singura scrisoare pe care Mântuitorul o trimite omului din toate timpurile, de care nu se va dezice niciodată și la care va adăuga întotdeauna același cuvânt de iubire deplină: „Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat ca să vadă slava Mea, pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.” (Ioan 17, 24)

CVPRINS:

Televizorul	pag. 2
Iubirea vrăjmașilor	pag. 4
În vierea fiului văduvei din Nain	pag. 5
Sf. Parascheva	pag. 6
Imn Fecioarei	pag. 6
Pilda Semănătorului	pag. 7
Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor	pag. 8
Sf. Ierarh Averchie	pag. 9
Sf. M. M. Dimitrie	pag. 9
Sf. Cuv. Dimitrie Basarabov	pag. 9
Bogatul nemilostiv	pag. 10
„Păhărelul cu nectar”	pag. 11
Șase pui și-o biată mamă	pag. 11
Iubirea	pag. 11
Filocalia	pag. 11
Grupul parohial de tineret	pag. 12
Rugăciunea la masa de seară	pag. 12
Bucate mănăstirești	pag. 12
Cuvânt din Pateric	pag. 12
Ne vorbește starețul Partenie de la Pecerska	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi , 83, 4)

Mass-media**TELEVIZORUL**

În România, mass-media este o putere. Dintre formele mass-mediei cel mai mare impact îl are televizorul. Ca aparat, televizorul este o invenție a minții omenești - care în sine nu este nocivă; însă modul în care el este folosit, cu precădere în ultimii unsprezece ani, l-a transformat în cea mai distructivă armă din lume - pentru suflet, cât și pentru creier.

Multe studii privitoare la efectele televizorului, fie că se referă la copii, fie la adulți, constată că

vizionarea este un factor important în generarea unui comportament pasiv. Pe termen lung, vizionarea programelor TV diminuează puternic capacitatea de implicare în propria existență, determină pasivitatea în planificarea activităților viitoare și în organizarea programului zilnic, cultivă plictiseala, dezinteresul sau apatia”, antrenându-i pe oameni pentru a fi momâi” (Mander, 1978).

Omul împătimit de televizor nu mai înțelege că imaginile pe care acesta i le oferă privesc lumea exterioară, ci acestea intră în viața lui interioară, pe care o influențează, o modelează după chipul lor. În timp, se produce un mod de conviețuire între om și televizor, o întovărășire în care primul este factorul pasiv, cel care primește orice, fără niciun discernământ. Omul devine pur și simplu un material care se lasă, fără să-și dea seama, prelucrat în duhul tovarășului său, care treptat îi devine chiar și

stăpân. Astfel, televizorul devine, de fapt, adevăratul dumnezeu al omului, căruia i se închină, îl ascultă, îi slujește, chiar dacă privitorul este creștin botezat în numele Sfintei Treimi.

Mass-media este astăzi un fidel slujitor al diavolului. Televizorul alungă pe Dumnezeu din sufletul omului și îl înlocuiește cu toate pornirile drăcești. Televizorul nu strecoară în mod pervers în om o singură patimă, ci toate patimile mari – curvia, iubirea de aur și de bani, hula împotriva Duhului Sfânt, egoismul, setea de putere și de slavă deșartă, precum și pe cele mai mici (care, de fapt, nu sunt deloc mici): lenea, judecarea aproapelui, nepăsarea, curiozitatea nefolositoare și bolnăvicioasă. Telenovelele sunt specializate în amplificarea acestei ultime patimi. Dacă vreo femeie (uneori și un bărbat) pierde un episod din telenovela ei preferată, zici că are de dat un examen. Devine nervoasă, agitată. Unele femei se uită la talk-show-uri de succes, care le învață cum să renunțe la ceea ce e mai curat în viața lor, cum să se îndepărteze de ceea ce așteaptă Dumnezeu de la ele. Din moment ce atât de multe femei văd aceste emisiuni, cele care nu se uită riscă să fie luate peste picior. Nu numai femeile se uită la talk-show-uri, se uită și bărbații. Nu se deosebesc în această privință. Doar că sunt unele femei care stau în casă mai mult decât bărbații, iar televizorul stă deschis tot timpul. Cât despre luatul peste picior, acesta e prețul pe care l-au avut de plătit întotdeauna creștinii: riscul de a fi luați în râs de ceilalți.

În ultima perioadă, chiar și cel mai sărac om se îngrijește să aibă un televizor. Una dintre cele mai precise oglinzi ale sufletului omenesc este oferită de ceea ce se vede pe ecranul televizorului. Pentru că zicala „Spune-mi cu cine ești prieten, ca să-ți spun

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449 sau 0745.400.586.

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica Sirbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Isabela Mihaela Cârștov
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

- Alexandru Ciciu
- Vasile Sabo
- Mihail Popa
- Magdalena Szabo.

web: www.BisericalnaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii da tei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

cine ești” se traduce prin „Spune-mi ce vezi la televizor și cât stai la televizor, ca să-ți spun cât de creștin ești.” Ar fi bine ca cei care se consideră creștini să renunțe la el. Cel mai simplu motiv este că noi, creștinii, nu avem timp liber. Când avem ceva timp liber, putem citi, putem merge la slujbele din timpul săptămânii, dar întotdeauna se găsește cineva care să aibă nevoie de ajutorul nostru. Putem să-i ajutăm pe prietenii noștri sau pe rudele noastre să înțeleagă mai bine învățăturile Bisericii.

Cât despre odihnă, când este nevoie de puțin repaos, nu te împiedică nimeni să faci o plimbare, singur sau cu prietenii. Odihna adusă de televizor este o odihnă superficială, care închide inima și răcește mintea.

Pentru mulți tineri, televizorul a devenit principalul educator, principalul profesor. În urma mai multor cercetări științifice, s-a dovedit că cei care se uită la televizor cred că relațiile sexuale înainte sau în afara căsătoriei, violul și prostituția sunt mult mai frecvente decât sunt ele în realitate. În urma vizionării emisiunilor TV, tinerii supraestimează numărul celor de vârstă lor care întrețin deja relații sexuale. Această situație accentuează tinerilor sentimentul că „toată lumea a făcut-o”, adică are o scădere gradată, dar constantă, a vârstei la care băieții și fetele au primul contact sexual.

Și încă această erotizare accentuată a vieții nu este singurul efect negativ al televizorului. O paletă largă de patimi ne sunt turnate în minți prin intermediul micului ecran, de la iubirea de arginți până la mândrie sau mânie.

Ca și cum nu ar fi de ajuns că televizorul îi învață pe oameni să devină robi ai sexului sau ai violenței, în anumite situații, acest „prieten” îndeamnă chiar și la sinucidere. „Există multe studii care demonstrează o legătură strânsă între vizionatul TV și actele sinucigăse. Pentru a fi investigate efectele vizionării actelor sinucigăse prezente în telenovelele de pe posturile americane, acestea au fost raportate la rata sinuciderilor. Concluzia? Ori de câte ori un personaj principal dintr-o telenovelă se sinucidea, timp de trei zile exista o creștere semnificativă a sinuciderilor în rândul femeilor din SUA”.

Televizorul a ajuns „Evanghelia zilelor noastre”, pentru că ne modelează viețile, ne face altfel. Și discipolii săi, plini de evlavie, se lasă transformați fără să opună nici cea mai mică rezistență. Fiind educați să uite că există Împărăția Cerurilor, acești discipoli ajung să trăiască de parcă singura împărăție adevărată ar fi în lumea aceasta.

Cred că preoții ar trebui să spună oamenilor obișnuiți să nu se mai uite la televizor. Chiar dacă unii îi iau în râs. Dar alții vor înțelege că *televizorita* este o patimă și vor încerca să lupte cu ea. Părintele trebuie să atragă atenția credincioșilor asupra faptului că păcatul cu gândul, păcatul la care te îndeamnă

de atâtea ori emisiunile de la televizor, distruge sufletul. Chiar dacă acțiunea lui e mai lentă, e mortală. După ce mărturisești o cădere, primești puterea să te lupți cu ea. Așa și cu *televizorita*: primul pas este să iei hotărârea de a nu te mai lăsa întinat de ceea ce îți oferă televizorul.

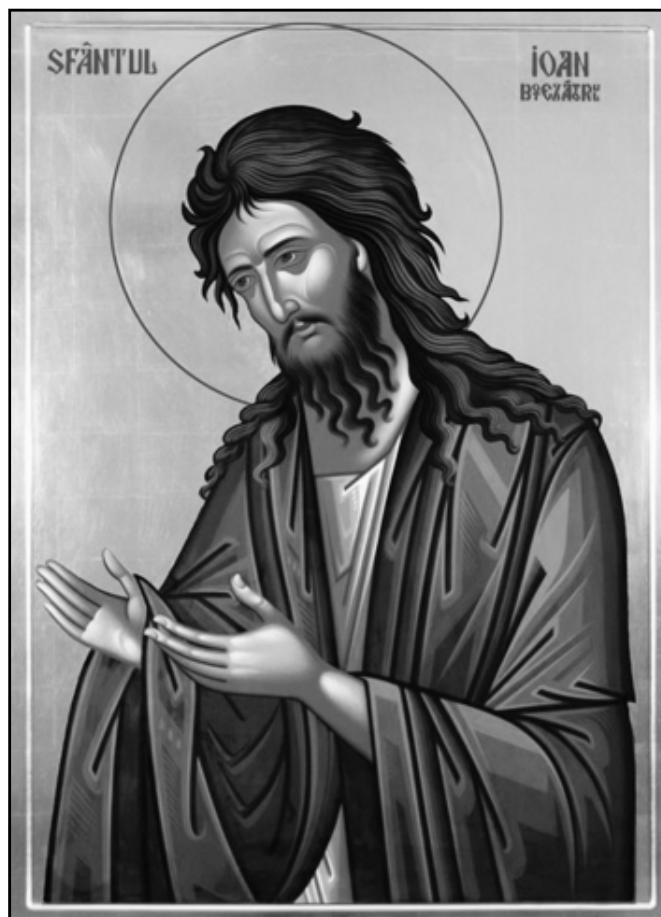
Creștinul care își trăiește cu seriozitate făgăduințele botezului (“Mă lepăd de satana și de toți slujitorii lui și de toate lucrurile lui și de toată trufia lui și mă împreunez cu Hristos”) va elimina cu desăvârșire din casa lui și din viața lui acest lucru necreștinesc. Mai ales acolo unde sunt și copiii, nu există altă soluție.

Închei acest subiect cu o scurtă rugăciune: „**Slavă îndelung răbdării Tale, Doamne, slavă iubirii Tale de oameni, Stăpâne, slavă bunătății Tale, Sfinte. Amin.**”

Isabela Mihaela C.

Bibliografie:

- 1) Danion Vasile, *Jurnalul Convertirii*, Editura Sophia, 2005.
- 2) Danion Vasile, *Despre problemele tinerilor*, Editura Egumenița, 2008.
- 3) Danion Vasile, *Tinerii și sexualitatea*, Editura Egumenița, 2007.
- 4) Virgiliu Gheorghe, *Efectele micului ecran asupra minții copilului*, Editura Prodromos, 2008.
- 5) Părintele Toma, *Televizorul – o nouă cetate a Sodomei*.

3 octombrie – Duminică – Sf. Sfințit Mucenic Dionisie Areopagitul; Sf. Mucenic Teoctist – Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe Munte – Iubirea vrăjmașilor) Sf. Ev. Luca 6, 31-36

„Zis-a Domnul: precum voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea. Și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei. Și dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii același lucru fac. Și dacă dați împrumut celor de la care nădărduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai. Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădărduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv.”

Iubirea adevărată e fericire

„Iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine...” (Luca 6, 35)

La începutul activității publice, Mântuitorul rostește în fața ucenicilor Săi și a unor iudei, în Galileea, nu departe de Nazaret și de muntele Tabor, „predica de pe munte”, pe care exegeții o numesc un adevărat „cod moral”, o „Magna Charta” (Matei cap. 5-7).

firești, dar când auzim că trebuie să iubim pe vrăjmași, stăm la îndoială. Nu vrem să ni se spună să iertăm, să fim buni cu cei răi. În *Pateric* ni se spune: „Cel ce răsplătește răul cu bine este al lui Dumnezeu, cel ce răsplătește binele cu bine este al lui Adam, cel ce răsplătește binele cu răul este al diavolului.”

Adevărata faptă bună, care este bine primită la Dumnezeu și la oameni vrednică de laudă, este dragostea care îi cuprinde pe toți oamenii, care aduce multe răsplătiri. Când iubim și facem bine, nu numai prietenilor, ci și

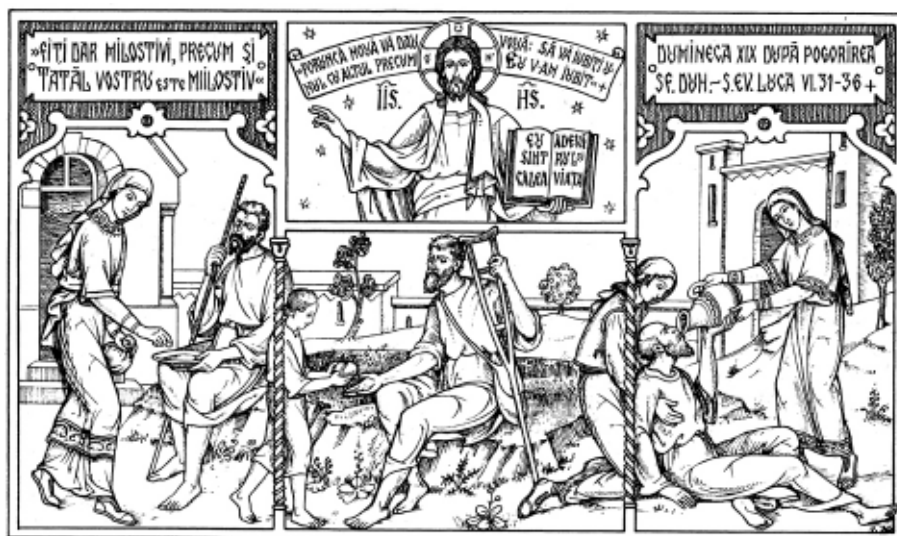
dușmanilor, când dăm săracilor fără nădejde de a primi înapoi, ci cu nădejdea de răsplată de la Dumnezeu, am săvârșit adevărata dragoste.

Toate ne sunt socotite la Dumnezeu milostivire: „fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv.” Tatăl este din fire îndurător și milostiv, iar omul, dacă vrea, se face îndurător și milostiv cu harul și ajutorul lui Dumnezeu.

Fă-te, așadar, frate, fiu al Milostivului Dumnezeu și roagă-te: „Ajută-mă, Doamne, cu harul Tău să fiu statornic întru toate poruncile Tale. Trimite binecuvântările Tale peste vrăjmașii mei și întoarce inima lor cu dragoste asupra mea. Alungă suferințele și neodihna ce-mi vin de la ei și ne împacă pe noi.

Dă-ne pacea Ta, Doamne, ca să putem să viețuim pe pământ cu pace, cu bucurie și să-ți zicem în unire, cu fața senină și cu inimă curată: și ne iartă nouă greșalele noastre precum și noi iertăm greșiților noștri.”

Preot Marius-Olivian Tănăsie

Cuvântul său este redat fragmentar și de Sfântul Apostol și Evanghelist Luca. Suntem îndemnați să facem bine, să fim lucrători ai binelui, să avem roade bune în viața noastră: de dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credință, blândețe, înfrânare a poftelor.

Ne povățuiește un psalm: „Dacă vrea omul să trăiască și să vadă zile bune, să-și oprească limba de la rău și buzele sale de la minciună, să se ferească de rău și să facă binele, să caute pacea și s-o urmeze.” Ideea centrală este dragostea față de semenii, în care intră și cei care ne sunt vrăjmași.

O lege firească rostește Domnul: „Ceea ce voiți să vă facă vouă oamenii să faceți și voi asemenea lor”, deci iubește pe toți, prețuiește pe toți, fă bine tuturor. Legea iubirii și a iertării este dumnezeiască, dar uneori imposibil de realizat din cauza slăbiciunii firii noastre. Toate ne par

„Un creștinism fără recunoașterea lui Iisus Hristos, ca Dumnezeu și Stăpân al lumii, nu-ți obligă viața la a o face mai curată. Iar cu cât viața se face mai necurată, cu atât te întuneci dinspre Dumnezeu, până la a-L tăgădui cu totul și a l te face vrăjmaș declarat. Viața trăită fără grijă, numai pământește, la aceasta te duce.”

(Părintele Arsenie Boca)

10 octombrie – Duminică – Sf. Mucenici Evlampie și Evlampia, sora lui; Cuvioșii Vasian și Teofil Mărturisitorul - Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain) Sf. Ev. Luca 7, 11-16

„În vremea aceea, S-a dus Iisus într-o cetate numită Nain și cu El împreună mergeau ucenicii Lui și multă mulțime. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, și mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Și apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te. Și s-a ridicat mortul și a început să vorbească, și l-a dat mamei lui. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.”

Frați creștini!

În sfânta Evanghelie de azi, Sfântul Evanghelist Luca ne pune în față tabloul zguduitor al minunii istorisite mai sus și durerea cumplită a unei mame care conducea la groapă pe singurul său fiu, ea fiind văduvă. Cine ar putea să înțeleaga fericirea de care ea s-a învrednicit când întristarea cea mai profundă se transformă în cea mai mare fericire, când Mântuitorul Iisus Hristos, mergând spre cetatea Nain, întâlnește cortegiul funerar, îl oprește și îi spune mamei îndurerate: „Nu plânge!”, și fiului ei mort: „Tinere, zic ție, scoală-te! Ți s-a sculat mortul și a început să vorbească.”

Iată, fraților, Dumnezeu are aceeași bunătate pentru toți oamenii și de multe ori constatăm că El îi cheamă, dar mulți nu-L ascultă. În asemenea situații, Mama tuturor oamenilor este Biserica, cea care plânge după fiii pe care îi poartă în inima sa, dar, spre a cunoaște cât de mare este minunea din Evanghelia de azi și care este folosul nostru sufletesc ce rezultă din ea, să cunoaștem împrejurările în care s-a săvârșit.

Iubiți frați creștini!

În al doilea an al propovăduirii Sale, Mântuitorul Iisus venea din Capernaum, unde săvârșise minunea cu vindecarea fiului sutațului și, mergând spre Ierusalim, ajunge în cetatea Nain și, apropiindu-se de poarta cetății, se întâlnește cu cortegiul, iar durerea era cu atât mai sfâșietoare, întrucât chiar mama mortului îl conducea pe singurul său fiu la groapă. Pe același drum, apare însă un alt cortegi, la fel de numeros, dar de o alta natură.

Era cortegiul vieții, în fruntea căruia era Domnul Iisus Hristos, a Cărui inimă e atrasă de plângerea mamei, care îl conducea la groapă pe unicul ei fiu. Văzând durerea și lacrimile mamei, Mântuitorul zice: „Nu plânge!” și fiului de îndată: „Tinere, zic ție : Scoală-te!”. Și în clipa aceea, mortul

s-a ridicat și a început să vorbească, iar Iisus, cu blândețe, l-a luat de mână și l-a dat mamei sale. Poporul care îl urma pe Iisus, cuprins de frică și plin de bucurie, a strigat: „profet mare S-a ridicat între noi și a cercetat Dumnezeu pe poporul Său.”

Iubiți credincioși!

Prin învierea fiului văduvei din Nain se arată lumii întregi că Mântuitorul Iisus Hristos este Stăpân al vieții și al morții. Minunile săvârșite de Mântuitorul Hristos nu sunt singurele a mintite în Biblie, fiindcă și profetul Ilie, și Apostolii Petru și Pavel au săvârșit astfel de minuni, dar aceștia s-au rugat la Dumnezeu să-i ajute. Mântuitorul poruncește și învierea se produce prin cuvântul Lui. Acum înțelegem că puterea ridicării din morți aparține numai lui Dumnezeu, iar învierea este o faptă dumnezeiască, comparabilă cu zidirea lumii, căci Domnul a adus o învățătură, a întemeiat o Biserică, a însărcinat anumite persoane, pe care le-a îmbrăcat cu puterea Sa, să propovăduiască din neam în neam Evanghelia Sa.

Se cuvine să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu, care zice prin Sfânta Evanghelie de azi: „Tinere, ție zic, scoală-te”, aleargă către Biserică, ma ma ta, renunță la toate faptele rele, astfel încât, prin rugăciune către Dumnezeu, să ajungi la viața cea fericită.

Preot Constantin Runcanu

14 octombrie – Joi – Sf. Cuvioasă Parascheva; Sf. Mucenici: Nazarie, Chervasio, Protasio și Silvan – Sf. Ev. Luca 7, 36-50

„În vremea aceea, unul dintre farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce la el. Iisus a intrat în casa fariseului și a șezut la masă. Și iată o femeie din oraș, care era păcătoasă, aflând că prânzește în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir și, stând înapoi lângă picioarele Lui și plângând, a început să-l ude cu lacrimi picioarele și cu părul capului ei să le șteargă; și sărută picioarele Lui și le ungea cu mir. Dar văzând aceasta fariseul care-L chemase și-a zis întru sine: omul acesta, dacă ar fi prooroc, ar ști cine și ce fel de femeie este aceasta care se atinge de El; ar ști că este păcătoasă. Atunci Iisus, răspunzând, a zis către el: Simone, am să-ți spun ceva. Învățătorule, spune, a zis el. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci; dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci spune-Mi: care dintre ei îl va iubi mai mult? Simon, răspunzând, a zis: gândesc că acela căruia i-a fost iertat mai mult. Iar Iisus i-a răspuns: drept ai judecat. Apoi, întorcându-se către femeie, i-a zis lui Simon: vezi pe femeia aceasta? Am intrat la tine în casă: apă de spălat pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă Mi-a udat picioarele cu lacrimi și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă, de când am intrat, n-a conținut să-Mi sărute picioarele. Cu undelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. Pentru aceea, îți spun: iertate îți sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește. Și a zis către ea: iertate îți sunt păcatele! Atunci au început cei care ședeau cu Dânsul la masă să se întrebe în gândul lor: cine este Acesta care iartă și păcatele? Dar Iisus a zis către femeie: credința ta te-a mântuit, mergi în pace”.

Din minunile Cuvioasei:

*

Mi-a povestit un preot din Ardeal că în parohia lui a fost o fată care trebuia să se căsătorească cu un băiat. O fată cuminte, însă băiatul a fost rău, a lăsat-o și s-a căsătorit cu alta. Ea, fiind foarte necăjită, a venit la preotul paroh și i-a povestit durerea sa. Preotul a sfătuit-o să meargă la lași, să se închine la moaștele Sfintei Paraschiva și să dea un pomelnic. L-a ascultat. Peste o lună s-a căsătorit cu un băiat foarte bun și e fericită.

*

Un alt preot, tot din Ardeal, mi-a povestit că a fost bolnav de plămâni – T.B.C. –, ca i s-au făcut multe antibiotice, iar el a simțit că începe să orbească. Când s-a dus la doctor, acela i-a confirmat această nenorocire. Preotul imediat s-a urcat în tren și a venit la lași. Era ora zece seara și Sfânta Mitropolie era închisă. Atunci el a stat în genunchi afară lângă peretele unde stau moaștele Sfintei Paraschiva, s-a rugat câteva ceasuri plângând. A doua zi a simțit că e sănătos și până astăzi nu mai are nimic nici la ochii, nici la plămâni, slujește și azi Sfânta Liturghie la o mănăstire din Ardeal.

*

O femeie de la țară, foarte disperată, a venit la Sfânta

Paraschiva că i s-a furat vaca. A dat un pomelnic și a plecat. Peste o săptămână a venit să-i mulțumească Sfintei Paraschiva că a găsit vaca în al treilea sat.

<http://www.sfantaparascheva.com/minuni.php>

Imn Fecioarei

Tu, care-ai fost de cer sortită
Împărăteasă să ne fi
Fecioară pururea slăvită
De mîna noastră-n veci rănită
Izvor de bucurii.

Fecioară, marea Ta-ndurare,
Tu, peste veacuri strălucești
În glorie făr' de hotare,
Și slava Ta, sfîrșit nu are.
Tu rîvna noastră ești.

Tu, dintre noi ai fost aleasă,
Din vîforul de pe pămînt,
Împărăteasă și mireasă,
Solia rugăciunii noastre
Potir al Domnului Preasfînt.

Tu, peste veacuri de popoare
Domnești cu rugăciunea Ta.
Ospăț îmbelșugat sub soare,
Dovadă albă cu izvoare,
Cărare către Golgota.

În temnițe negre și spitale,
În mantie de-argint cobori
Și mîngâi frunțile de jale
Din raiul rugăciunii Tale,
Lași trandafiri strălucitori.

Fii lăudată în vecie
Stăpînă și ocrotitoare,
Liman etern de bucurie,
Spre Tine imn de veselie,
Aleargă valuri de popoare.

*Culeasă de
Magdalena Sabo*

17 octombrie – Duminică – Sf. Prooroc Osea; Cuv. Mucenic Andrei Criteanul – Duminica a XXI-a după Rusalii (Pilda Semănătorului) – Sf. Ev. Luca 8, 5-15 și a Sfinților Părinți de la Sinodul VII Ecumenic (Rugăciunea lui Iisus) – Sf. Ev. Ioan 17, 1-13

„Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: a ieșit semănătorul să semene sămânța sa. Și, semănând el, o parte a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. Altă parte a căzut în loc pietros și, dacă a răsărit, s-a uscat pentru că nu a vea umezeală. Altă parte a căzut în mijlocul spinilor și spinii, crescând o dată cu ea, au înăbușit-o. Iar altă parte a căzut în pământul cel bun și, crescând, a făcut rod însutit. După ce a spus acestea, a strigat: cine are urechi de auzit să audă! Dar ucenicii Lui L-au întrebat: ce înseamnă pilda aceasta? Atunci El a răspuns: vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți în pilde, pentru că, văzând, să nu vadă, și auzind, să nu înțeleagă. Iar pilda aceasta înseamnă: sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Iar cele de lângă drum sunt cei care aud cuvântul, dar vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască. Cele din loc pietros sunt aceia care, auzind cuvântul, îl primesc cu bucurie; dar aceștia nu au rădăcină, ci cred până la o vreme, iar în vreme de ispită se leapădă. Cele căzute între spini, aceștia sunt cei care aud cuvântul, dar umblând sub povara grijilor, a bogățiilor și a plăcerilor vieții acesteia, se înăbușeșu și rodesc desăvârșit. Iar cele de pe pământ bun, aceștia sunt cei care, cu inimă curată și bună, auzind cuvântul, îl păstrează și fac rod prin răbdare. După ce a spus acestea, a strigat: cine are urechi de auzit să audă.”

*

„În vremea aceea, ridicându-și ochii Săi către cer, Iisus a cuvântat: Părinte, a venit ceasul! Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine, precum l-ai dat stăpânire peste toată făptura, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui; iar viața cea veșnică este aceea să Te cunoască pe Tine, singurul, adevăratul Dumnezeu și pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis. Eu Te-am preamărit pe pământ și am săvârșit lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac. Și acum Mă preamărește Tu, Părinte, la Tine însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea. Am făcut cunoscut numele Tău o amenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume; ai Tăi erau, și Mi i-ai dat Mie și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine, pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor; iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut acum că Tu M-ai trimis. Eu pentru aceștia Mă rog; nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceștia pe care Mi i-ai dat, căci ei sunt ai tăi, și toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele, și M-am preamărit în ei. Mult nu mai sunt în lume, dar sunt în lume și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău; pe cei pe care Mi i-ai dat, i-am păzit și nici unul dintre ei n-a pierit, decât numai fiul pierzării, pentru ca să se îplinească Scriptura. Acum însă Eu vin la Tine și acestea le grăiesc cât sunt în lume, pentru ca bucuria Mea s-o aibă deplin în ei.”

Cum primim Cuvântul lui Dumnezeu?

Proorul David, inspirat de Dumnezeu, a grăit despre Mântuitorul: „Luați aminte, poporul meu, la legea mea, plecați urechile voastre spre graiurile gurii mele. Deschide-voi în pilde gura mea, spune-voi cele ce au fost dintru început” (Ps. 77, 1-2). Domnul nostru Iisus Hristos grăiește în pilde din mai multe cauze: mai întâi să-i facă pe ascultători să fie mai cu luare aminte, să-i îndemne la a cerceta cele spuse

în chip tainic; dar și pentru ca ascultătorii nevrednici de cele spuse în chip tainic să nu le audă. Deci, ieșit-a semănătorul, adică Fiul lui Dumnezeu a ieșit de la Tatăl și a venit în lume, S-a făcut arătat. El se numește Semănătorul, ca Cel ce pururea seamănă în sufletele noastre „semințele” cele bune. Domnul nu numai când învață „seamănă”, ci și prin cele ce se petrec cu noi în fiecare zi, căci prin toate împrejurările vieții ne învață Dumnezeu. El seamănă sămânța sa, pentru că al Său este cuvântul învățaturii, de aceea spune: Eu vă zic vouă, spre deosebire de prooci, care atunci când învățau spuneau: „Aceasta grăiește Domnul”. Și semănând El, adică învățând, una a căzut lângă cale, nu a zis că: a aruncat-o Semănătorul, ci că ea a căzut. Căci Semănătorul seamănă și învață, iar cuvântul „cade” la cei care îl aud, iar aceștia sunt ori cale, ori piatră, ori spini, ori pământ bun. Și întrebând ucenicii despre înțelesul pildei, Mântuitorul le răspunde: „Vouă vă este dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu”, adică celor care caută, celor care sunt interesați, pentru că: „oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide” (Mt. 7, 8).

Pentru cei care nu sunt interesați, fiind nevrednici de taine, se grăiește în pilde, pentru ca să nu se osândească mai mult, ca nu cumva după ce au cunoscut tainele lui Dumnezeu să ajungă la defăimarea lor, fiind astfel vrednici de cea mai grea osândă. Cei de lângă cale sunt cei ce nu primesc cuvântul, deoarece calea, fiind călcată și bătătorită, nu primește sămânța, așa și aceștia au inima împietrită.

Cei de piatră sunt cei ce au primit cuvântul pentru puțină vreme, cei care, din pricina neputinței omenești, când sunt ispitiți, se leapădă.

Cei care sunt asemenați cu sămânța căzută între spini, se înăbușă, nu de bogăție, căci nu bogăția vatămă, ci grijile ei.

Cei care aud cuvântul îl păstrează, spre a-i deosebi de cei „de lângă cale”, și rodesc, spre a-i deosebi de cei pe care grijile îi înăbușă și nu rodesc, întru răbdare, spre a-i deosebi de cei care cred numai până la vreme de ispită.

Să ne ajute Dumnezeu și nouă să devenim roditori întocmai ca sămânța căzută în pământul cel bun. Amin.

Preot Gheorghe Ionașcu

24 octombrie – Duminică – Sf. Mare Mucenic Areta; Sf. Mucenici Sevastiana și Valentin. Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor). Sf. Ev. Luca 8, 26-39

„În vremea aceea a venit Iisus cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este dincolo de apă, în fața Galileii. Când a ieșit pe uscat, l-a întâmpinat un om din oraș care avea diavol și care de multă vreme în haină nu se îmbrăca și în casă nu mai sălășluia, ci în gropi de morminte. Văzându-l pe Iisus, a strigat și a căzut înaintea Lui și cu glas tare a grăit: ce ai cu mine, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu, Celui prea Înalt? Te rog, nu mă chinui! Căci Iisus porunea duhului necurat să iasă din omul acela, pentru că de mulți ani îl apucase, și-l legau în lanțuri și în obezi, și-l păzeau, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de diavol în pustie. Și l-a întrebat Iisus, zicând: care îți este numele? Iară el a răspuns: legiune, căci mulți diavoli intraseră în el. Și l-a rugat să nu le poruncească să meargă în adânc. Iar acolo era o turmă mare de porci, care pășteau pe munte; și l-au rugat să le îngăduiască să intre în porci; și le-a îngăduit. Și, ieșind diavolul din om, au intrat în porci, iar turma s-a pornit de pe țărm în lac și s-a înecat. Iar păzitorii porcilor, văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au dat de veste în oraș și prin sate. Atunci au ieșit locuitorii să vadă ce s-a întâmplat și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră diavolii îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos lângă picioarele lui Iisus, și s-au înfricoșat. Iar cei care văzuseră le-au spus cum s-a mântuit cel îndrăcit. Și l-a rugat pe El poporul ținutului Gherghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Iar Iisus a intrat în corabie și s-a înapoiat. Dar bărbatul din care ieșiseră diavolii se ruga de El să-l lase lângă Dânsul; Iisus însă i-a dat drumul, zicând: întoarce-te în casa ta și povestește cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și el s-a dus, vestind prin tot orașul cât bine i-a făcut Iisus.”

Distrugerea răutății din noi este o lucrare cu „priveghere”

După patimile și Învierea Domnului, puterea diavolilor asupra omului a încetat, dar nu așa fost mai înainte, după cum ne istorisește pericopa evanghelică despre vindecarea demonizatului. Ne vom găsi mai întăriți în credință de vom vedea cum s-a petrecut aceasta.

Viața Sfântului Macarie ne arată că într-o zi acesta a întâlnit pe diavol: „Macarie, tu postești, eu nu mănânc niciodată, tu priveghezi, eu nu dorm, dar este una cu care mă biruiești.” „Care?”, a întrebat sfântul. „Smerenia”, a răspuns diavolul, pentru că omul smerit n-ajunge să facă rău niciodată.

Mântuitorul, însoțit de Apostoli pe țărmul de răsărit al Lacului Ghenizaretului, în ținutul gherghesenilor, locuit de neamuri diferite, ne arată că tot omul este chemat la mântuire.

Odată cu sosirea Mântuitorului a sosit pentru ei ceasul izbăvirii.

Domnul cunoaște că demonii puseseră stăpânire asupra omului după căderea în păcat și-l chinuiau cu cruzime. Așa era și omul acesta purtat adeseori în pustie, scăpat din „lanțuri și obezi” de „legiunea” de demoni.

La vederea Domnului, demonii se înfricoșează, dorind a merge „în adânc”, la „întuneric și tartar”, cum îl numește Sfântul Apostol Petru.

Mântuitorul le îngăduie însă să intre în turma de porci, ce s-a aruncat în mare, producând pagube însemnate stăpânilor turmei.

Vestea minunatei vindecări îi face pe oameni ca să vină și să vadă ce se făcuse. Omul ce se purta gol, ce stătea în morminte, ce sfărâma lanțuri de fier, este găsit acum izbăvit din stăpânirea diavolilor, stând lângă binefăcătorul său, îmbrăcat, liniștit și întreg la minte.

Cel vindecat este trimis la propovăduire ca să spună cât bine i-a făcut Dumnezeu. Iar cel vindecat a povestit tuturor binefacerile lui Iisus.

Șinoi să ne arătăm recunoscători față de revărsarea de Sine ce ne-o aduce Dumnezeu, gândindu-ne la cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „Dumnezeu va da fiecăruia după faptele sale: necaz și strâmtorare peste tot sufletul omului care face răul, dar mărire, cinste, pace, oricui face binele.” (Romani 2, 9-10)

Preot Marius-Olivian Tănăsie

Luna octombrie în 22 zile: pomenirea celui dintre Sfinți, a Părintelui nostru și întocmai cu Apostolii, Averchie, episcopul Ierapolei, făcătorul de minuni

Acesta a fost episcop în Ierapole din Frigia și a trăit pe vremea împăratului Marc Aureliu (161-180), când creștinii erau puțini la număr, iar închinătorii la idoli erau pușderie. Deci, s-a făcut odață în cetate, un praznic mare păgânesc și s-au strâns necredincioșii, dându-și împrumutul idolilor. Iar Sfântul Averchie, rugându-se, s-a aprins de râvnă și a sfărâmat în țândări chipurile idolilor. Și-au făcut preoții păgâni legământ ca să-l omoare. Și Sfântul, aflând de hotărârea lor, a ieșit în mijlocul cetății, învățând poporul Evanghelia lui Hristos, nevrând să se ascundă. Și i-au adus trei munciți de multe duhuri necurate, spumegând și scrâșnind din dinți, și Sfântul i-a vindecat și, aducându-i la Hristos, îi îndemna să trăiască în pace cu oamenii, iar ei, căzând înaintea Sfântului, îi sărutau picioarele. Iar poporul, toate acestea văzându-le și lăsând mânia, striga: „Unul este Dumnezeu cel adevărat. Acela propovăduit de Averchie.” Și așa păstora Sfântul, mângâind pe cei ce sufereau, ajutând pe sărmani și vindecând pe cei bolnavi.

A vindecat și pe o fiică a împăratului, Lucilia, pentru care a călătorit cu mare cinste și la Roma. Și, voind împăratul să-l răsplătească, Sfântul Averchie a răspuns: „Nu are nevoie de

bogăție acela pentru care pâinea și apa sunt ospăț îmbelșugată și ca o masă împărătească le socotește.” Și a cerut împăratul să dea săracilor din Ierapole câte trei mii de măsuri de grâu pe an, pe cheltuia la împărăție, asemenea să zidească băi calde, pe care singur le aflase în Ierapole, pentru folosul bolnavilor. Și se zice că așezământul acesta a ținut până la Iulian Apostatul (361-363). A tămăduit și pe orbi, învățându-i să creadă în Hristos, rugându-se pentru dânșii și zicând: „Doamne Iisuse, lumina cea adevărată, vino și deschide ochii robilor tăi.” Și, făcându-i să vadă, îi boteza.

A călătorit apoi și în Siria, și în Mesopotomia, aducând împăcare între bisericile învrăjbite din pricina ereziilor de acolo, pentru care a fost numit „cel întocmai cu Apostolii.” Deci, așa viețuind fericitul, în evlavie și în dreptate, strălucind pretutindeni cu cuvintele, cu faptele și cu minunile, la șaptezeci și doi de ani ajungând, s-a mutat către Domnul și ne-a lăsat piatra sa de mormânt scrisă de el însuși, care și astăzi se păstrează.

<http://ortodoxism.ro/proloagele/octombrie/Proloage22Oct.shtml>

26 octombrie – Marți – Sf. Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir – Sf. Ev. Matei 8, 23-27 (Evanghelia cutremurului) și a Sfântului de la Sf. Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2

„În vremea aceea, intrând Iisus în corabie, au mers după Dânsul ucenicii Lui. Și iată că pe mare s-a stârnit o furtună, atât de puternică, încât corabia se acoperea de valuri, iar Iisus dormea. Atunci au venit ucenicii La Dânsul și L-au deșteptat, zicându-i: Doamne, mântuiește-ne, căci pierim. Iar El le-a zis: de ce sunteți înfricoșați, puțin credincioșilor? Atunci s-a sculat, a certat vânturile și marea, și s-a făcut liniște deplină. Iar oamenii se mirau, zicând: cine este Omul acesta, că și vânturile și marea ascultă de El?”

*

„Zis-a Domnul ucenicilor Săi: aceasta vă poruncesc vouă: să vă iubiți unul pe altul. Dacă vă urăște pe voi lumea, gândiți-vă că întâi M-a urât pe Mine. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi pe al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea vă urăște pe voi lumea. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus vouă: nu este slujitorul mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Iar toate acestea le vor face, din pricina numelui Meu, căci nu cunosc pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi grăit lor, păcat nu ar avea; acum însă nu au

cuvânt de îndreptățire pentru păcatul lor. Cel ce Mă urăște pe Mine și pe Tatăl Meu îl urăște. De n-aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a mai făcut, păcat nu ar avea; și totuși, după ce le-au văzut, M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu, ca să se împlinescă cuvântul cel scris în legea lor: M-au urât pe nedrept. Iar când va veni Mângâietorul, pe care Eu îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi pentru Mine. Încă și voi mărturisiți, pentru că de la început sunteți cu Mine. Acestea vi le-am spus ca să nu vă poticniți în credința voastră. Vă vor scoate pe voi din sinagogi și chiar va veni vremea, când oricine vă va ucide pe voi va crede că aduce slujbă lui Dumnezeu.”

27 octombrie – Miercuri – Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, ale cărui moaște sunt la Patriarhia Română; Sf. Mc. Nestor

*

„Zis-a Domnul ucenicilor Săi: iată Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Deci fiți înțelepți ca șerpii și fără răutate ca și porumbeii. Feriți-vă de oameni, căci vă vor da pe mâna sinedriilor și în sinagogile lor vă vor bate cu biciul. Chiar înaintea domnilor și a împăraților veți fi duși pentru Mine, ca mărturie lor și păgânilor. Iar când vă vor

da pe voi în mâna lor, să nu vă îngrijiiți cum, sau ce veți vorbi, căci se va da vouă în acel ceas ce să graiți, fiindcă nu voi veți fi cei care veți răspunde, ci Duhul Tatălui vostru, Acela va grai prin voi. Va da frate pe frate la moarte și tată pe fiu; și se vor scula copiii asupra părinților și-i vor omorî. Iar voi veți fi urâți de toți pentru numele Meu, dar cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui.”

31 octombrie – Duminică – Sf. Apostoli: Apolie, Stahie, Amplie, Urban, Aristobul și Narcis – Duminica a XXII-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv) – Sf. Ev. Luca 16, 19-31

„Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui, plin de bube, poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar și câinii venind, lingeau bubele lui. Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat. Și în iad, ridicându-și ochii, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui. Și el, strigând, a zis: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie. Dar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi. Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în a cest loc de chin. Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.”

Despre cele de după moarte

Fiecare dintre noi trebuie să dea seama despre întrebuițarea vieții pământești și, fie să se înalțe la fericirea veșnică pentru dreapta ei întrebuițare, fie să se coboare în iad pentru reaua ei întrebuițare. Este tocmai ce ne prezintă Sf. Evanghelie de astăzi. Întrucât judecata lui Dumnezeu a fost vestită din timp „**pentru că noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca să ia fiecare după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău**” (II Cor. 5, 10), trebuie ca fiecare dintre noi să ne grăbim a ne însuși felul de gândire pe care ni l-a descoperit Dumnezeu. Să nu fim nepăsători și fără responsabilitate în ceea ce privește hotărârea sorții noastre celei veșnice.

Să ne trăim viața după voia lui Dumnezeu și hotărârea cea din urmă nu ne va aduce osânda veșnică. Desigur că vom părăsi această lume și chiar și trupurile noastre le vom părăsi până la judecata din urmă și vom intra numai cu sufletele în lumea duhurilor, fie a celor fericite, fie a celor lepădate.

Viața bogatului era trăită în lux și în plăceri, pe când, dimpotrivă, cel bolnav și sărac se chinuia, sub apăsarea lipsurilor de tot felul. Alături de măreție și bunăstare se înghesuia necazul. Bogatul n-avea timp pentru sărac, grija pentru ospețe și distracții, pentru gustul ales și pentru a fi în pas cu moda îl aruncase în slavă deșartă, având astfel nevoie să facă paradă de bogăție. Însă orice situație pământească este răpită de moarte, este ștearsă ca și cum n-ar fi fost vreodată.

„Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat!”, ne spune Sf. Evanghelie. A fost îngropat și gata! Iată singurul sfârșit al oricărei mărimi pământești, care și-a cheltuit viața pentru toate grijile și plăcerile pământești. După aceea, moștenitorii bunățăților trecătoare își pun silit masca întristării, pentru că „așa se cade”, pentru ca, la masa îmbelșugată ce urmează, paharele cu vin să înecă întristarea trecătoare și să stingă încet amintirea răposatului care se anunțase „să fie veșnică”.

Pilda din Evanghelie nu se oprește aici. Starea de

dincolo de mormânt a bogatului este cu totul diferită de soarta de dincolo a săracului. Dacă, până nu demult, săracul zăcea gol, plin de bube, la poarta bogatului, dorind să-și potolească foamea cu fărâmiturile ce cădeau de la masa bogatului, acum bogatul cere ca săracul să-și ude măcar vârful degetului în apă, să-și răcorească limba uscată și arsă de focul iadului.

Avraam nu-l ceartă pe cel care și-a adus aminte de rugăciune, el, pe cel care nu dorea de la nimeni nimic, îl numește fiu, însă îi prezintă neschimbarea stărilor de dincolo de mormânt și îi amintește că: „adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele”. Neputând nimic pentru sine, se roagă pentru frații săi, fapt ce arată lipsa lui de experiență în viața duhovnicească, cerând arătarea unei ființe din lumea duhurilor, posibilitate neîngăduită de Dumnezeu pentru a ne păzi de amăgirea duhurilor rele și viclene, căci „**nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii**” (II Cor. 11, 14).

Avraam îi răspunde că cel care nu crede în legea lui Dumnezeu, nu va crede nici dacă ar învia cineva dintre cei morți. Să ne gândim la Învierea Domnului: arhieriei și bătrânii iudeilor cumpără soldații care au adus vestea învierii, ca să ascundă adevărul. Soldații, care se învredniciseră de marea și înfricoșătoarea minune, sub povara iubirii de arginți și a lăcomiei, o ascund și încearcă să o acopere cu întunericul minciunii.

Greșeala bogatului este, în primul rând, aceea că el nu a dobândit **adevărata cunoștință**: nu știa ce însemnătate are omul, care este rostul și scopul lui pe acest pământ, care sunt datorii lui față de Dumnezeu, față de sine și față de aproapele sau. El socotea viața doar viața trupului, neîngrijindu-se de cea a sufletului.

Mulți amăgiți de viața aceasta pământească trecătoare, nu doar că au uitat de cele duhovnicești, ci au ajuns să tăgăduiască chiar pe Dumnezeu, lumea nevăzută și chiar sufletul lor. Nu știa care este rostul bogăției materiale. Scriptura îi numește pe cei bogați iconomi (administratori) ai darurilor lui Dumnezeu, pe care ei trebuie să le administreze după voia lui Dumnezeu.

Noi ce cunoștință avem?

Preot Gheorghe Ionașcu

PĂHĂRELE CU NECTAR

SĂ NE UICĂM ÎMPREUNĂ!

Răspunsuri din numărul trecut

Ghicitori

1. Mănăstirea Putna
2. Îngerul păzitor

Iubirea

Ioan Alexandru

Părtași suntem multor iubiri.
Una singură e împlinire,
Celelalte, numai presimțiri,
Până dăm în inimă de Mire .
Împodobit cu-nfățișarea Lui
Dinspre înviere răsărindă,
Pe cât în lacrimile orișicui,
Voi râvni iubirea să-și aprindă.
Ce există să iubesc nespus
Oceanul stingerii de sine?
Să rodească-n cele care nu-s
Răsăritul ce le aparține.

Șase pui și-o biată mamă

Vasile Militaru

Într-un timp o rândunică a vea-n cuibu-i șase pui
Și privea la ei sârmana ca la chipul soarelui.
De cu zori pornea săgeată, căutând pe deal, pe vale
Hrană pentru puii săi.
Și-n iubire nu o dată
S-a culcat ea nemâncată,
Dar destul de fericită că nu s-a-ntâmpat nicicând
Dintre pui s-adoarmă unul ars de soare sau flământ.
Nici n-a fost mai mândră mamă decât ea-ntre rândunici
Când văzu-ntr-o zi că puii i se făcură voinici.
Și n-a mai avut odihnă, nici cât a i clipi sub soare
Până când fiecare pui nu a învățat să zboare.
Dar când toți puteau să plece încotro voiau sub soare,
Rândunica istovită a căzut în cuib bolnavă
Și cu ochii plini de lacrimi, țintă-n ochii fiecărui,
Zise celor șase pui:
Dragii mamei, eu de-aseară simt în inimă un cui...
Aripile greu mă dor
Și nici vorbă să mai zbor.
Până azi avu-i putere oricât, orișicâte nevoi
Să găsesc întruna hrană pentru voi.
Astăzi, fiindcă sunt bolnavă, dragii mamei se cuvine
Mari, cum v-ați făcut măicuță, să-ngrijiți și voi de mine.
Și ca nimeni dintre puii-mi să nu simtă că mi-e rob,
Fiecare să-mi aduceți zilnic numai câte-un bob.
Ale voastre șase boabe milostive mă vor ține
Până când o să vrea cerul să mă facă bine.
Ascultând cuvântul mamei au zburat cei șase pui,
Și au adus vreo șase zile fiecare bobul lui.
Mai departe însă, beți de-al slăvilor înalt,
Fiecare având nădejdea că-i va aduce celălalt,
N-a mai dus niciunul bobul și uitata mucenică
A murit atunci de foame
Cea mai sfântă rândunică.

„Un copil - o floare”

Un copil este ca o sămânță de floare...
Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi,
Depinde de grădinarul care o va îngriji,
De ce pământ și de câtă lumină și apă are,
De cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare.
E atât de plăpândă...
Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare
Când e tot ce va mai rămâne în urma ta.

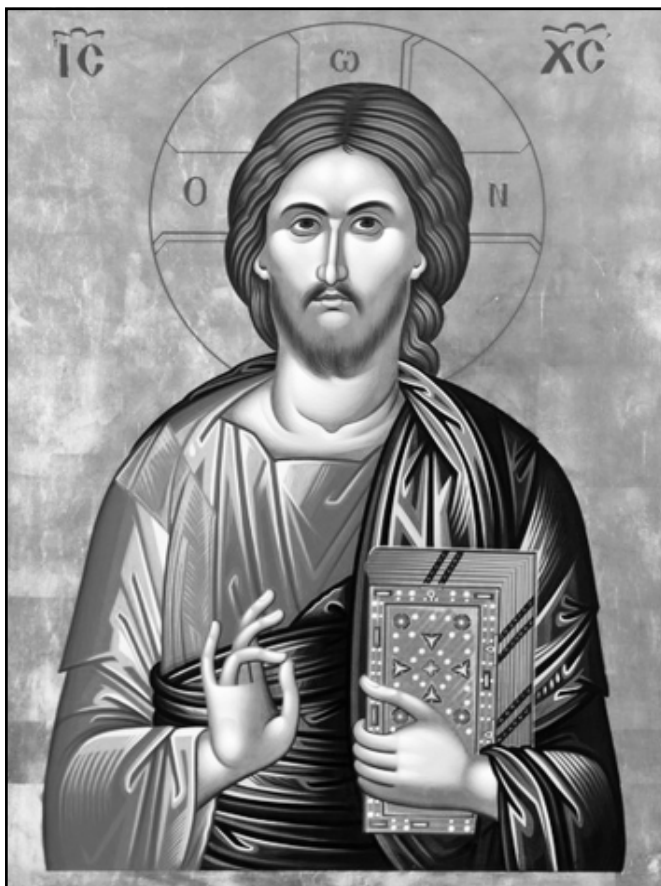
(Irina Petrea)

Filocalia

„De se vor învoi doi, adică cel ce păcătuiește și cel ce-l sfătuiește pe el, să se despartă de faptele rele și va asculta cel muștrat pe cel ce-l muștră pentru păcate, li se va da de la Dumnezeu ceea ce vor cere, adică iertare celui ce a păcătuțit.”

http://filocalia.ro/sfantul-despre/11/Patimi_-_Ispite

*Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu*

Ne vorbește starețul Partenie de la Pecerska

„Cinstea ce provine de la oameni trebuie să fie disprețuită de sufletul care îți caută mântuirea și îți cunoaște neputințele”.

„Nu îți urma niciodată degrabă gândul, chiar și deși se pare drept, încearcă-l cu trecerea timpului”.

Bucate mănăstirești

Salată de cartofi cu morcovi

Ingrediente:

1/2 kg cartofi, o ceapă, trei linguri de ulei, un morcov mare sau doi-trei mai mici, o lingură de oțet sau zeama de la o lămâie, sare, piper.

Mod de preparare:

Cartofii se spală, se fierb în coajă, în apa clocotită cu sare. După ce se fierb, se curăță, se taie rondele și se stropesc cu ulei cât sunt calzi. Morcovul se spală, se curăță și se dă pe răzătoarea foarte fină. Se amestecă cartofii cu ceapa tăiată solzișori, cu morcovul ras și se adaugă oțetul sau zeama de lămâie, sare și piper după gust.

Rugăciunea de la masa de seară

Mergând seara la masă, se zice:

„Mâncă-vor săracii și se vor sătura și vor lăuda pe Domnul; iar cei ce-L caută pe Dânsul, vii vor fi inimile lor în veacul veacului.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. Doamne miluiește (de 3 ori). Binecuvântează, părinte”.

Preotul binecuvântează masa.

După ridicarea de la masă, se zic aceste rugăciuni către Născătoarea de Dumnezeu:

„Făcutu-s-a pântecele tău masă sfântă, având cerească pâine pe Hristos Dumnezeu nostru, dintru Care tot cel ce mănâncă nu va muri, precum a zis Hrănitorul tuturor, Născătoare de Dumnezeu. Darurilor tale fă-ne pe noi vrednici, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, trecând cu vederea greșelele noastre și dăruind vindecare celor ce iau cu credință binecuvântarea ta, Preacurată”.

Apoi se zice:

„Cuvine-se cu adevărat să te ferim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și binecuvântată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât serafimii și mai slăvită fără de asemănare decât heruvimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim”.

Ș

„Veselitu-ne-ai pe noi, Doamne, întru făpturile Tale, și întru lucrurile mâinilor Tale, Doamne. Da-t-ai veselie în inima mea, mai mare decât veselia pentru rodul lor de grâu, de vin și de untdelemn, ce s-au înmulțit. Cu pace împreună ne vom culca și vom adormi, că Tu, Doamne, îndeosebi, întru nădejde ne-ai așezat.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. Doamne miluiește (de 3 ori). Binecuvântează, părinte”.

Preotul:

Cu noi este Dumnezeu, cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

<http://www.crestinortodox.ro/rugaciuni/rugaciunea-masa-seara-72543.html>

Cuvânt din Pateric

„Omul trebuie să ia a minte în tot ceasul la judecata lui Dumnezeu.” (Avva Agathon)

ÎNĂLBĂȚĂRII ALE GRUPULUI PAROHIAL DE TINERET „ÎNĂLBĂȚAREA DOMNULUI”

Duminică, 3 octombrie – Studiu biblic: Ev. după Matei, cap. 7. 10 octombrie: Rugăciune – Acatistul Sfintei Parascheva.

17 octombrie: Împreună lectură – Părintele Arsenie Boca.

24 octombrie - Vizionare de film: „Mai presus de moarte, în iubire”, un film de Silviu Despa, urmată de tombolă cu premii.

31 octombrie: Să ne cunoaștem sfinții – Viața Sfântului Mare Mucenic Dimitrie.

INFO: 0727.78.16.91